Halász-Szabó Klaudia - A szeretet ereje

Hát - tudom, tudom, „hát”-tal sosem kezdünk mondatot, legalábbis Gallyacska, az én kis gazdám anyukája mindig ezt mondogatta – honnan is kezdjem el a történetemet.

- Gallyacska?

Tehetnéd fel a kérdést, kedves kis olvasóm, miközben az egekbe szökik a szemöldököd a csodálkozástól. Nos, Gallyacska a világ legkedvesebb 10 éves kislánya, és természetesen a Gallyacska nem az igazi neve. Valójában Áginak hívják, és amikor pici volt, egy séta alkalmával Anya tanította neki a szavakat: fa, levél, ág, és mikor az ágat magyarázata neki Anya, akkor feltette neki a kérdést:

- Majdnem így hívnak Téged is, Ágika! Mi lehet akkor vajon ennek a neve itt a fán?

Anya persze azt szerette volna, ha azt mondja rá, hogy ág, de az én kis gazdám rávágta, hogy gallyacska. Sosem hallottuk tőle ezt a szót korábban, és Anya annyira nevetett, hogy a szeméből a könny is kicsordult, így azóta Gallyacskának hívja az egész család. Gallyacskával az egész életünk összefonódott, mert akkor lettem a kiskutyája, amikor még csak pár hónapos volt.

Én nem ismertem a szüleimet, rengeteg más kis kutyával meg nagy kutyával laktam együtt egy nagy házban, ahol mindenkinek volt egy rácsos szobája – voltak, akik osztoztak egy szobán-, minden nap kaptunk inni meg enni, és az emberek, akikről azt hittem, hogy a gazdáink, néha kiengedtek játszani is minket. Voltak napok, amikor megjelent egy csomó idegen, ők voltak az örökbefogadók – sokszor hallottam ezt a szót, de nem igazán tudtam, hogy mit jelent - akik néha magukkal vittek egy-egy kutyát. A nap végén pedig azok, akik inni meg enni adtak nekünk –ma már tudom, hogy hogy hívják őket, a gondozóink – minden ott maradt kutyusnak megsimogatták a fejét és valami olyasmit mondtak, hogy " eljön majd a te idődd"!

Ilyenkor mindig olyan szomorúan néztek és sokkal gyengédebben simogattak, mint azt megszoktuk. Sosem értettem, miért ennyire bánatosak.

Egyik nap látogatóba jött egy család, és az Apuka egy fura kosarat tartott a kezében. Olyan volt, mint amibe a zellert, répát, paradicsomot szokták rakni – néha láttam az egyenruhás emberek kezében ilyesmit -, csak kicsit más volt az alakja, és puhának tűnő pléddel volt letakarva. Nem értettem, hogy a zöldséget miért kell ennyire óvatosan betakarni.

Végig az Apuka kezében volt, és én nem tudtam levenni arról a kosárról a szemem. Éreztem valami nagyon kellemes illatot, ami melegséggel járta át a szívemet. Ekkor hirtelen a földre esett valami apró dolog, de az Anyuka és Apuka nem hallották, mert beszélgetni kezdtek az egyik egyenruhás emberrel. Eljött az én időm! Őrült csaholásba kezdtem, ami kívülről - utólag belátom- inkább egércincogásnak tűnt, tekintettel arra, hogy én is csak pár hónapos lehettem, így a hangom sem volt túl erős. De szívem minden erejével ugattam, hangoskodtam, és kergettem a saját farkam. Na jó, ez utóbbit a saját szórakoztatásom miatt is szoktam csinálni, mert jó móka, hogy sosem kapom el, de most figyelemfelhívás miatt csináltam. És bevált!

Az Anyuka rám nézett, és elmosolyogta magát, a mosolyból pedig hangos nevetés lett. Úgy nevetett, hogy az egész teste rázkódott – ma már tudom, nagyon szeret hangosan nevetni – néha azt gondolom, nem is tud máshogy nevetni, csak teljes szívvel. Rám nézett, majd odafordult az Apukához és csak ennyit tudott mondani:

- Nézd, pont úgy forog körbe-körbe, mint egy kis tazmán ördög! Ő kell nekünk!

Odajött hozzám, és benyúlt a rácson keresztül, én meg oda akartam menni hozzá, de annyira elszédültem, hogy mikor leálltam a körbe-körbe futással, elkezdtem imbolyogni, és egy egyenes lépést nem tudtam megtenni. Elhasaltam a kennel közepén, és úgy nézhettem ki, mint egy palacsinta.

Az Anyuka megint nagyon nevetett, és kérte az egyenruhás embert, hogy vegyen ki engem. Az ember odalépett a kulcsával, és kinyitotta a kaput én meg az első mozdulattal kivetődtem a kerítésen és odarohantam volna a leejtett valamihez. Azonban annyira csúszott a padló, hogy nem bírtam megállni, úgyhogy próbáltam fékezni, mint a kacsák, amikor landolnak a vízen, de csak csúsztam, csúsztam, egészen be a sarokba, a felmosó holmik közé.

Mikor anya odalépett hozzám, megint nagyon nevetett, és csak ennyit mondott:
- Gyere, Spagetti, hazajössz velünk.

Nem értettem, mert eddig teljesen más névvel hívogattak engem az egyenruhás emberek, de a Spagetti nem volt közöttük. Kiderült, hogy a felmosó fej pont úgy esett a fejemre, mintha egy tányér spagettit öntöttek volna rá. Ahogy magamhoz tértem, leráztam magam és kecsesen, mintha mi se történt volna, odasétáltam a leejtett valamihez, szájba vettem, és diadalittasan megpöcköltem vele az Anyuka lábát, aki annyira meghatódott, hogy rögtön magához szorított.

- Köszönöm, Spagetti!

Összeérintettük az orrunkat - az övé, bevallom, kicsit fura szagú volt – de rögtön tudtuk, mi egy család leszünk.

Az otthonunk szuper helyen, a Duna part mellett van, ahol mindig érezzük a víz illatát, halljuk a madarak éneklését, az árvízkor pedig mindig megy Apa – most már én is Apának meg Anyának hívom Gallyacska szüleit - homokzsákokat pakolni. Van egy különös ház a gáton, Apa azt mesélte Gallyacskának egyik évben, hogy régen az volt a gátőr a háza, csak az árvíz teljesen tönkretette a falakat, kitörtek az ablakok így senki nem lakhat ott. Nagyon rejtélyes az a ház, Gallyacskával sokat sétálunk egészen közel hozzá, néha látom, hogy próbál pipiskedni, hogy lásson valamit, de mindig csalódottan dünnyög egyet – szerintem azért, mert nem lát semmit, pedig őrülten kíváncsi. A titkos házhoz nagyon közel pedig egy elhagyott termál fürdő van, ami sajnos nem működik, pedig Gallyacska nagyon szereti a strandokat, most jár úszásra, és biztosan nagyon élvezné, ha lenne egy saját, na jó, nem saját, de egy nagyon közeli strand, ahol lehetne pancsolni – télen, nyáron.

Azért is jó a Duna parthoz közel lakni, mert tavasszal virágba borul az egész erdő. Már megtanultuk, hogy melyek azok a szépségek, amiket le lehet szedni, és melyek azok, amiket csak megnézünk – én megszagolom, de szigorúan nem eszem meg – és nem bántjuk, mert úgy mondják az emberek, hogy ezek védett virágok, nem lehet leszedni őket. Imádunk az erdő mélyén sétálni, beleszippantani a levegőbe, érezni, ahogy a tavasztündér éppen a lágy szellővel ébresztgeti a fákat, bokrokat, virágokat. Gallyacska úgy véli – ezt sokszor elmondja nekem - az évszakoknak van egy tündér felelőse, aki mindig pont a megfelelő időben varázsolja át a természetet, bár szerinte a tél tündér már pár éve duzzog, mert sose havazza be annyira a tájat, mint ahogy azt a mesékben szoktunk látni.

Nem csak azért, mert a házba egész délután besüt a nap, de Anya nevetése beborítja az egész házat melegséggel, állandó jókedv és vidámság uralkodik az otthonunkban. Vagyis csak uralkodott, egészen pár héttel ezelőttig, amikor is Anya nagyon beteg lett. Nem tudom pontosan, hogy mi történt, de nem jöhet ki a szobájából, csak Apa mehet be hozzá, ő is csak maszkban, Gallyacska pedig szinte egyáltalán nem. Nagyon legyengült az immuna, vagy hogy mondják ezt az emberek, igen megvan, az immunrendszere, megtámadta valami vírus, és valamiért nem tud meggyógyulni. Néha fehér ruhás nénik meg bácsik jönnek, meglátogatják Anyát, és amikor elkapok egy-egy szót, akkor olyanokról beszélnek, hogy anya nem eszik eleget, de még mindig jobb neki itthon, mint a kórházban. Azt is mondják, hogy nagyon sovány lett, ilyenkor arra gondolok, olyan szívesen odaadnám neki valamelyik óriási csontomat, hogy érezze azt az isteni ízt, amit én is érzek, ettől biztos meghízna egy picit, de eddig úgy vettem észre, az emberek nem nagyon szeretik azt az ételt, amit én viszont imádok – szerintem elég finnyásak az emberek.

Gallyacska és Apa is nagyon szomorú mostanában, eltűnt a vidámság a házból, olyan mintha egy fekete felhő telepedett volna meg a házunk felett, ami minden erejét arra fordítja, hogy kizárja a napot, a melegséget, a boldogságot.

Most is tavasz van, és ma is voltunk Gallyacskával egy nagyot sétálni, és gyönyörű virágokat szedett össze. Az én gazdám nagyon szereti a természetet, imád virágkoszorút készteni, vagy csak beletenni egy kis csészébe az összegyűjtött kincseket, és minden nap nézegetni, ahogy a bimbóból hogyan lesz teljes, nagy szirmokkal tarkított virág. Most valahogy más volt az arca, miközben gyűjtögetett. Nagyon gondosan válogatta a virágokat, és tényleg kivételesen szép csokor állt össze. Mikor hazamentünk, bementünk a szobájába és Gallyacska elővett egy papírt, kettéhajtotta úgy, hogy beletette a virágokat, és ráhajtotta a papír másik felét, majd elkezdte ütögetni a papírt. Először csak lágyan, de aztán egyre erősebben és egyre hangosabban ütötte, és a nagy hangzavarra Apa is bejött a szobába. Gallyacskának ekkor már potyogtak a könnyei, és Apa nem mondott semmit, csak nagyon erősen megölelte. Nem igazán értettem, hogy mi történik, nem történt semmi rossz: nem ettem meg senki cipőjét, a házi feladatot sem rágtam szét, nem kergettem macskát, igy nem értettem, hogy ha nem miattam mérges, akkor miért, hiszen nem csináltunk semmit a virággyűjtésen kívül.

Miután Apa megölelte Gallyacskát, csak ennyit mondott:
- Hidd el, én is félek, de nem lesz semmi baj. Anya nagyon erős, és óriási életszeretet van benne, meg fog gyógyulni.

- Apa, annyira hiányzik nekem. Úgy szeretném megölelni, érezni az illatát, hozzábújni, elmondani neki, hogy láttunk ma Spagettivel egy vakondot, hogy végre olyan magas vagyok, hogy be tudtam kukucskálni a sarki elhagyatott ház ablakán és nem láttam semmit, tök üres az egész, semmi kincs nincs odabent. Szeretném megígérni neki, hogy ha meggyógyul, nem leszek szemtelen, nem fogok visszabeszélni, sosem megyek iskolába úgy, hogy nem vagyok órarend szerint pakolva, és hogy mindenben segíteni fogok neki, csak gyógyuljon meg, kérlek, Apa, gyógyuljon meg.

Apa nem tudott mit mondani, már neki is záporoztak a könnyei, és némán összeborulva töltöttek hosszú perceket. Nem teljesen értettem, hogy mi is történik, de én is annyira szomorú lettem, hogy elkezdtem nyüszíteni, ekkor lehajoltak hozzám, és engem is megöleltek.

Miután Apa megnyugtatta Gallyacskát, folytatta az ütögetést, de már sokkal gyengédebben és mikor elkészült, kinyitotta a papírt, leszedegette a szétnyomkodott virágokat, és kikerekedett a szeme a végeredménytől: ott maradtak a virágok nyomai – olyan volt a kép, mint egy igazi festmény.

- Spagetti, nézd, ugye mennyire gyönyörű? Ettől Anya biztosan jobban fogja érezni magát, mert tudom, hogy mennyire imádja a virágokat, a természetet, és biztos nagyon hiányoznak neki a sétáink.

Még kicsinosította kicsit a képet, rajzolt rá és írt is valamit – nem tudom, hogy mit, hiszen én nem tudok olvasni, majd beletette egy borítékba, odament anya szobájához, és becsúsztatta az ajtó alatt a borítékot. Várt egy kicsit, de nem történt semmi, így csak ennyit mondott:
- Gyere, Spagetti, Anya biztos alszik, majd holnap is készítünk neki valami szépet.

Másnap, mikor Gallyacska felkelt, boríték várta az íróasztalán, Anyától érkezett. Gallyacska majd kiugrott a bőréből, sikítozott, ugrált az ágyán – pedig az szigorúan tilos – megszagolta, megsimogatta, és gyengéden kinyitotta. Anya írt neki, hangosan felolvasta.

- Gallyacskám, csodálatosan szép lett a képeslap, amit készítettél nekem, a szoba legszebb dísze lett. Megtennéd, hogy ma is készítesz nekem valamit, kérlek? Szeretlek, Anya

Gallyacska olyan izgatott lett, azt mondta nekem, hogy alig várja, hogy hazajöjjön az iskolából, megírja a leckéjét, és menjünk a sétánkra.

Szerencsére, hamar eltelt a nap, és kora délután már útnak is indultunk. Most valami sárga virágot gyűjtött össze:
- Spagetti, tudod, hogy hívják ezt a virágot? Kutyatej! – majd egy picit mintha kacagott volna, de nem vagyok benne biztos, mert annyira értetlenül álltam az elnevezés előtt: kutyatej – a kutyák nem is isznak tejet, akkor meg mi ez a butaság?

Addig, amíg én azon méláztam, hogy mi ez a név, addig Gallyacska összeszedett sok szál virágot, és már mentünk is haza. Otthon a sárga virágokból koszorút készített, azt is borítékba rakta, de mivel nagy volt, nem tudta becsúsztatni az ajtó alatt, így Apát kérte meg, hogy vigye be Anyának.

Láttam rajta, hogy izgatottan hajtotta álomra a fejét, és pontosan tudtam, hogy alig várja a másnap reggelt, hogy lesz-e levél anyától.

Reggel még egy jót sem ásítottam, de Gallyacska már hangosan olvasott:
- Kicsikém, a virágkoszorú csodásra sikeredett, köszönöm szépen, várom a következő meglepetést. Szeretlek, Anya

Gallyacska elment iskolába, én vártam haza, és mikor megérkezett, gyorsan megnézte a tanulnivalót, és rohantunk is gyűjtögetni. Annyira belelendültünk az állandó meglepetés gyártásba, hogy észre se vettük, hogy eltelt két teljes hét. Gallyacskának mintha kezdett volna sokkal jobb kedve lenni, kevesebbet biggyesztette a száját, és többet beszélgetett velem.

Ma délután egy levelekből összefont szívet készített, megcímezte a borítékot és odaadta Apának, hogy vigye be Anya szobájába. Ez volt az eddigiek közül a legszebb ajándéka.
-Spagetti, ez az ajándék más, mint a többi, érzem, hogy több, mint egy tárgy.

Benne van szívem minden szeretete.

Izgatottan ébredt másnap, de nem talált sehol levelet. Felkutatta az egész szobáját, láttam, hogy fojtogatták a könnyei, remegett a keze, és csak annyit hallottam, „nem, nem, nem lehet semmi baj, egész biztosan nem történt semmi Anyával." Próbáltam bebújni az ágy alá, de nem férfem be, így csak behúzódtam egy sarokba, mert nem akartam még én is felidegesíteni, hogy láb alatt vagyok. Nagyon megijedtem, sosem láttam ennyire zaklatottnak Gallyacskát.

Váratlanul, nagyon halkan kinyílt az ajtó, és megjelent Anya, hálóingben, mosollyal a száján:
-Jó reggelt, Gallyacskám, Kicsi Manókám! Úgy tudom, lakik itt egy kis tündér, akinek az ajándékai gyógyító erővel bírnak, esetleg tudod, hogy ki lehet az?

Gallyacska akkorát sikított örömében, hogy perceken keresztül sípolt a fülem, de ő csak repült Anya felé a szobán át, mit sem törődve a szétdobált tanszerekkel, ruhákkal, ragasztóval és papírokkal. Az egyikben meg is csúszott, de ez sem tántorította el, hogy villámsebességgel érjen oda Anyához.

- Anyaaaaa, Anyaaaa, Édes Anyucikám – kiabálta, és úgy ölelte Anyát, hogy azt hittem, megroppantja a gerincét.

Mindkettejük könnye csak hullott, és hullott, szorosan ölelkeztek, és olyannak tűntek, mint akik sosem fogják elengedni egymást.

Köszönöm, Kicsikém azt a rengeteg ajándékot, amit készítettél, biztos vagyok benne, hogy az a gondoskodás, törődés, aggódás és az a szeretet, amit beletettél az ajándékok készítésébe, és ami benned van, meggyorsította a gyógyulásomat. Nagyon szeretlek, édes Gallyacskám!

Gallyacska megtörölte az arcát, megsimogatta a fejemet, és azt mondta:
-Tudod, Anya, Spagetti rengeteget segített nekem az ajándékok készítésében, együtt készítettünk mindent.

- Ó, igazán Spagettikém? – fordult hozzám Anya - Akkor neked is nagyon köszönöm az elmúlt napok ajándékait.

Ugattam, csaholtam, és elkezdtem újra és újra kergetni a farkam, aminek az lett az eredménye, hogy meglöktem egy polcot, a polcról leborult az összes könyv és egy cserepes növény is, ami pont a fejemre esett, és a hosszú, tekergős levelek teljesen beborították a fejemet, alig láttam ki a sok levél közül.

- Spagettikém, te aztán mit sem változol! – mondta Anya, aki elkezdett kacagni, a kacagásból nevetés lett, a nevetésből végül hahotázás, és visszatért a napsütés a házba, a csúnya, fekete felhő feloszlott – pont, mint a mesékben, amikor az eső után kisüt a nap és megjelenik a szivárvány az égen - az otthonunk újra a régi volt.
Mindeközben én minden gondolatomat arra fordítottam, hogy kitaláljam, vajon mi lehet rajtam ennyire vicces...